

Володимир МАЗУРЕНКО, Юлія ЛОГВИНЕНКО
ТЕОРІЯ СВІТОБУДОВИ МИКОЛИ РУДЕНКА –
АЛЬТЕРНАТИВНИЙ НАПРЯМ НАУКОВИХ ПОШУКІВ
ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ

У статті зроблено критичний аналіз наукової праці М. Руденка “Гносис і сучасність”, де автор, взявши за об’єкт аналізу гравітаційні потенціали й радіуси, виклав власну теорію будови Всесвіту. Глибокі наукові дослідження письменника-філософа є синтезом фізики і метафізики, підтверджені математичними розрахунками. М. Руденко пропонує ввести до наукового обігу четверту світову константу – Силу Моносу, яка, на думку дослідника, лежить в основі світобудови. Письменник доводить первинність матерії – основи для розвитку природи і вказує на вторинність речовинних об’єктів, сповнених прагнення до життя.

Ключові слова: Всесвіт, гравітаційний потенціал, гравітаційний радіус, матерія, Монада, М. Руденко, Сила Моносу.

Постановка проблеми. Будова Всесвіту була і залишається загадкою для людства та земної науки, незважаючи на ґрунтовні філософські теорії щодо його архітектури. Наука ХІХ–ХХ століть наблизила людство до вирішення основних космологічних питань, але остаточної моделі світобудови не складено. Альтернативною версією архітектури Всесвіту є теорія Монад М. Руденка, яка до цього часу не отримала належного вивчення та популяризації. Порушена М. Руденком космологічна тема є наукою майбутнього – так прогнозували розвиток теорії монад українського дослідника Б. Олійник, А. Сахаров, Р. Татчин, М. Курик.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Монадологія – не нова наука. Початок їй дали давні гностики, основоположником вважається німецький філософ Г. Лейбніц (“Монадологія”). Розвивали науку про монади російський математик М. Бугайов (“Основи еволюційної монадології”), його учень П. Флоренський та інші вчені. Проблеми походження життя у Всесвіті та на Землі, що перегукуються із розвідкою М. Руденка “Гносис і сучасність” [6], висвітлені у працях В. Вернадського (“Початок і вічність життя”), Ю. Логвиненко [1; 2], В. Мазуренка [3], І. Мозгового “Палеоконтакт: міфи чи реальність” та інші публікації [4; 5], С. Подолинського та багатьох інших вчених.

Теоретичні основи досліджень І. Власенка (“М. Руденко і його книга життя”) і В. Шевчука (“Архитектоніка Всесвіту за Миколою Руденком”) [7] дали можливість розглянути унікальність світобачення українського письменника-філософа-дослідника.

Мета статті – на основі ґрунтовного аналізу праці “Гносис і сучасність” розкрити унікальність теорії світобудови М. Руденка.

Виклад основного матеріалу. Розвиток інформаційного суспільства у третьому тисячолітті під тиском NBICS-технологій характеризується

кардинальною зміною підвалин, що визначають напрям розвитку ноосфери. На тлі антропогенного нігілізму сучасної цивілізації М. Руденко прагнув відшукати ідею об'єднання людства в боротьбі за виживання в умовах, що прямо чи опосередковано загрожують існуванню біологічного життя на Землі.

Гостроту глобальних проблем сучасності М. Руденко досягнув ще сорок років тому. Дослідник бачив майбутнє Землі через оновлення світогляду Людини, кардинальну зміну способу життя цивілізації, що шкодить сьогодні безпечному життю біо і ноосфери, та становлення тих норм співжиття на планеті, в основі яких покладено вічні категорії: Добро, Справедливість, Гідність.

Без розуміння першооснови поставленої мети людству не досягти вершини розвитку. Саме це спонукало письменника шукати будову Всесвіту й мету людського існування, і результати своїх пошуків він оприлюднив у праці "Гносис і сучасність". Надзвичайна складність цього завдання полягає, перш за все, у консервативності мислення більшості.

Для обґрунтування своєї гіпотези про четверту світову константу – Силу Моносу, яка лежить в основі світобудови, М. Руденко використав формули ньютонівської механіки, де наймогутнішою силою, як нам відомо, є сила гравітації. Сфери, в яких вона себе реалізовує, мають відповідно потенціали та радіуси, а саме: $R = \frac{GM}{V^2}$, де G – стала гравітації, M – маса

космічного об'єкту (наприклад, Місяць, Сонце, Земля), V^2 – квадрат швидкості руху тіла, R – гравітаційний потенціал. І другу формулу –

формулу для гравітаційного радіуса: $R_{gp} = \frac{GM}{C^2}$, де G , M мають значення, як у

першій ньютонівській формулі, C^2 – квадрат швидкості світла у вакуумі.

Розглянуті дві формули відрізняються квадратом величин у знаменнику: якщо перша величина є квадратом швидкості руху космічного тіла (джерело руху), то знаменник другої формули є квадратом швидкості світла у вакуумі. Розуміння цих двох формул буде необхідним для подальших наукових розрахунків, тому їх якісну відмінність необхідно проаналізувати більш детально. У формулі гравітаційного потенціалу ми бачимо квадрат швидкості руху тіла M . Та якщо згадати формулу відцентрової сили F , яка утримує, наприклад, планету Земля на власній траєкторії, то добуток mv^2 є ніщо інше як кінетична енергія і визначальною величиною у цьому добутку є v^2 .

Письменник використовує формулу відцентрової сили (F), необхідну для з'ясування значення v^2 , яка є єдиною величиною, що може змінюватися, бо маса і радіус космічного тіла в даний момент часу є константою, тож саме v^2 і є гравітаційним потенціалом.

Перехід від формули гравітаційного потенціалу й гравітаційного радіусу до відцентрової сили F може викликати подив, але у подальших

поясненнях письменника буде з'ясовано, що mv^2 – це енергія утримання космічного тіла на траєкторії, яка протидіє силі гравітації. Іншими словами – це фізичний прояв єдності і боротьби протилежностей. Якщо існує сила тяжіння, то має існувати і сила відштовхування, адже закон єдності і боротьби протилежностей є всесвітнім. М. Руденко це трактує наступним чином: “Якщо насправді тяжіння існує, то чому ж воно фактично не самореалізується, – тобто яка сила не дозволяє планетам падати на Сонце? Це нелегке питання можна поширити на цілий Всесвіт: що його оберігає, аби незліченні міриади планет, зірок і галактик не позлипалися в одне безжиттєве тіло?” [6, с. 552–553].

Якщо сила тяжіння зрозуміла, особливо в межах гравітаційного поля, то звідки береться її антипод – сила відштовхування, так звана відцентрова сила? Письменник не приймає ньютонівську модель Всесвіту, беручи до уваги дальню силу тяжіння, яка, принаймні, має бути безперервною і швидшою, аніж швидкість світла у вакуумі. Якщо ця умова не дотримується, то Сонячна система може розпастися. Звідси висновок: перенесення законів речовинного світу неможливе, бо Всесвіт – це не вакуум, як стверджував Ньютон, тому необхідна інша модель структурування Всесвіту. Ця модель має збалансувати дві протидіючі сили – тяжіння та відштовхування. Таку модель, яка пояснює гармонію протидіючого просторового поля як арену боротьби двох протилежних сил, на думку М. Руденка, створив А. Ейнштейн: “Саме тому з'явилася теорія А. Ейнштейна, яка виводила взаємодію двох протилежно спрямованих сил з фізичних властивостей Світового Простору” [6, с. 553].

Всесвіт – це безкінечна боротьба протилежностей, та якщо Він є “ніщо”, то заради “кого” чи “чого” вона точиться? Шукаючи відповідей, письменник крок за кроком підводить до усвідомлення того, що Простір і є Матерія. Для цього він посилається на наукові статті А. Ейнштейна (на відміну від Ньютона, для якого Всесвітній Простір – це вакуум), в яких простір і є матерія як основа боротьби за життя, створення об'єктів і суб'єктів відомого нам речовинного світу. Письменник постійно загострює увагу на тому, що приймати речовинний світ за Матерію (Природу) хибна думка.

Закон єдності і боротьби протилежностей породжує простір для Свободи, Розвитку, що можуть поєднуватися єдиним словом – Всесвіт. М. Руденко описав власне розуміння процесу боротьби Світла з Темрявою у вигляді образів та підтвердив фізико-математичними розрахунками. Використовуючи формулу гравітаційного радіуса, М. Руденко запропонував її використовувати без двійки у чисельнику, тобто $R_{gp} = \frac{2GM}{c^2}$, де G – гравітаційна стала, M – маса космічного об'єкта (Місяць, Земля, Сонце...), c^2 – квадрат швидкості світла у вакуумі.

Необхідно зазначити, що саме ця двійка в чисельнику вдвічі збільшує гравітаційний радіус. Вдатися до саме таких розрахунків М. Руденкові дозволило наступне: 1) навіть сам Ейнштейн у власних розрахунках використовував R_{gp} без двійки; 2) вчений світового рівня В. Гінзбург довів, що

двійка в чисельнику не обов'язкова. Необхідно зазначити, що це припущення може викликати неабиякий спротив з боку консервативних вчених, та мужність М. Руденка у своїх розрахунках підтверджується тим, що до цього часу гіпотеза письменника не була спростована, навпаки, викликає резонанс серед вчених.

Захищаючи власний погляд на будову Всесвіту, письменник не заперечує наявність Головної Особи Великого Всесвіту, а, навпаки, бачить Його головною Творчою Особою, від якої залежить ідея створення життя у Ним же створеному Божому Царстві. М. Руденко жодним чином не заперечує біблійного вчення, не дозволяє поставити під сумнів існування Бога і Його творіння: Свободи, Любові, Світла, Добра. Письменник вказує на нерозривну єдність гносеології й онтології: "Гносис як метод пізнання передбачає синтез гносеології й онтології. Більше того: без такого синтезу Гносис взагалі неможливий. Висловивши ці застереження, я не буду до них повертатися, гадаючи, що мене зрозуміють правильно. Вірю: не зрозуміють сьогодні – зрозуміють завтра" [6, с. 557].

Як зазначалося раніше, гравітаційний потенціал для руху речовинного об'єкта є квадрат швидкості руху (v^2) цього об'єкта. Коли ж М. Руденко зменшив гравітаційний радіус удвічі, то перетворення формули $R_{гр}$ дає можливість дослідити просторове поле Всесвіту з точки зору енергії, якою володіє маса об'єкта, тобто, Mc^2 – це енергія спокою, а не руху, бо рух будь-якого космічного об'єкта на швидкості світла неприпустимий.

Перехід до гравітаційного потенціалу C^2 вводить читача в інше просторове енергетичне поле, де кожний об'єкт є результатом боротьби Всесвітньої сили з Просторовим полем. Зазначена сила, яку М. Руденко шукає, виборює у Світового Простору сферу для створення власного Всесвіту. Єдине, що має значення у цій боротьбі протилежностей, – це центри, які окреслені гравітаційними радіусами. Письменник наводить зазначені радіуси для космічних об'єктів ближнього і далекого Космосу. За розрахунками письменника, гравітаційний радіус Землі становить 0,45 см, $R_{гр}$ Сонця = 1,5 км, $R_{гр}$ Чумацького шляху – $1,5 \cdot 10^{16}$ см.

Необхідно зазначити, що гравітаційні радіуси тотожні радіусам відповідних Монад. Письменник звертає увагу на якісну характеристику Монад. Особливо відзначається Монада найвищого ієрархічного рівня, яку він називає не менше як Суб'єктом Творення або Творцем. Крім того, Монада бере на себе відповідальність за всю масу космічного тіла, тобто є своєрідним гравітаційним банком. Ця характеристика дозволяє письменникові вивести формулу відцентрової сили. Якісна сторона цієї формули відображає зовсім інші процеси, адже для відцентрової сили використовувався гравітаційний потенціал v^2 , а в цій – квадрат швидкості світла у вакуумі: $F_0 = \frac{Mc^2}{R_0}$, де F_0 – Сила Моносу, Mc^2 – енергія не руху (як у формулі Ньютона), а енергія планетної або галактичної речовини; R_0 – радіус Монади (якщо йдеться про Землю, то це радіус планети Земля). Для будь-якого космічного об'єкта сила F_0 є постійною величиною і дорівнює

$1,2 \cdot 10^{49}$ дн.

У тому, що ця величина є константою, легко переконатися із рівності, яка вже знайома: $R_{\text{гп}} = R_0$. $R_{\text{сп}} = \frac{GM}{c^2}$, а з формули F_0 відшукаємо $R_0 = \frac{Mc^2}{F_0}$. Тоді

тотожність $R_{\text{сп}} = R_0$ матиме вигляд: $\frac{GM}{c^2} = \frac{Mc^2}{F_0}$. Ліву і праву сторони тотожності

скоротимо на M і домножимо на c^2 . У результаті отримаємо: $F_0 = \frac{c^4}{G}$.

Отримана F_0 і є та сила, яка утримує Всесвіт у гармонії. F_0 , незалежно від об'єкта космічного простору, є константою, бо вираховується із двох незмінних величин C^4 і G . Так М. Руденкові вдалося отримати четверту сталу Всесвіту, яку він назвав Силою Моносу. За значущістю для Всесвіту вона, безумовно, має зайняти перше місце: “Сила Моносу справді створює Живий Всесвіт. Разом з тим Вона сама із себе природним чином породжує і квант простору, що ми покажемо на своєму місці. Через те його доцільно вважати не третьою, а четвертою сталою. А якщо вже казати про ранги, то перше місце належить Силі Моносу” [5, с. 559–560]. Письменник переконаний, що завдяки цій силі Всесвіт відвоював простір у просторового, негативно налаштованого поля. Сила Моносу – це вічний двигун, знаряддя Бога у створенні сфер життя: “Одне ясно: без Сили Моносу не можна уявити Всесвіт – звідки з'явилися б зорі й галактики, якби не існувало Суб'єкта, що володіє наймогутнішою Силою? А що Вона є наймогутнішою, сумніву бути не може. Не можна сумніватися й у тому, що **безсилий** Всесвіт взагалі неможливий” (тут і далі виділення М. Руденка – *В. М., Ю. Л.*) [6, с. 560].

М. Руденко не тільки безапеляційно прийняв теорію відносності А. Ейнштейна, але й дозволив собі відкинути двійку в чисельнику у формулі гравітаційного радіуса. Ньютон, пояснюючи закон всесвітнього тяжіння, використовував відому формулу $F = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R^2}$, де F – сила гравітації (тяжіння);

M_1 та M_2 – нехай маса Землі і Сонця відповідно, R^2 – квадрат відстані між M_1 та M_2 . Письменник запропонував цю ж формулу записати у вигляді: $X = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R_0_1 \cdot R_0_2}$, де X – невідома сила, G – гравітаційна стала, аналогічно до

першої формули, R_{01} та R_{02} – радіуси Монад Землі і Сонця. Після підрахунків сила X стала тотожною вже відомій нам Силі Моносу (F_0). При цьому М. Руденко стверджує, що аналогічні розрахунки для будь-якої пари космічних об'єктів будуть давати таку ж відповідь – Силу Моносу. Тож, якщо в Ньютонівську формулу замість квадрату відстані між об'єктами підставити добуток радіусів Монад, – завжди буде отримуватися значення Сили Моносу ($F_0 = 1,2 \cdot 10^{49}$ дн). Зрозуміло одне: ця формула не була самоціллю, бо письменник у попередніх розрахунках довів, що Сила Моносу (F_0) дорівнює відношенню швидкості світла в четвертому ступеню до гравітаційної сталої G . Задум письменника був пов'язаний із визначенням дії Сили Моносу у Всесвітньому просторі та дією внутрішнього поля Монади.

Необхідно було з'ясувати, чи притягуються космічні тіла в просторі, як це стверджує ньютонівська формула, чи, можливо, навпаки, відштовхуються, що доводив М. Руденко.

Після відкриття Сили Моносу письменник постійно прагне знайти однозначну відповідь на питання: що таке радіуси Монад? Радіуси Монад (R_{01} і R_{02}) жодним чином не символізують відстань між масами космічних об'єктів, бо вони є енергетичними радіусами. Тож, монадні сфери відштовхуються одна від одної. Таким чином, всередині Монади діє світло, а на її межах, де закінчується гравітаційний радіус ($R_{гр.} = R_0$) вступає в дію енергетичний потенціал C^2 . Іншими словами, за межами Монади починає діяти гравітація, яка створює ефект відштовхування. Для з'ясування ефекту відштовхування, розглянемо дві формули: $F_{гр} = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R^2}$ (Ньютонівська) і $F_0 = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R_{01} \cdot R_{02}}$ (Руденківська).

Із руденківської формули маємо: $F_0 \cdot R_{01} \cdot R_{02} = G M_1 \cdot M_2$. Розділимо ліву і праву частину рівності на R^2 і отримаємо нову тотожність:

$$\frac{F_0 R_{01} \cdot R_{02}}{R^2} = \frac{GM_1 \cdot M_2}{R^2}.$$

Права частина рівняння є $F_{гр.}$, яка дорівнює лівій частині рівності, тобто $F_{гр.} = \frac{F_0 R_{01} \cdot R_{02}}{R^2}$. Із формули $F_{гр.}$ ми бачимо, що в ній немає жодного зв'язку з масами космічних об'єктів, бо їх (мас M_1 і M_2) немає ні в чисельнику, ні в знаменнику. Рівність лівої і правої частини формули – абсолютна. Звідси висновок: маси космічних об'єктів в Космосі не притягуються, а, навпаки, відштовхуються. Це і є основним принципом будови Всесвіту за моделлю М. Руденка.

Спираючись на визначення Сили Моносу, М. Руденко дає тлумачення суті Монади. Монада і є Матерія, котра веде боротьбу із зовнішнім простором – Темрявою за власний простір для життя – Всесвіт, таким чином створюючи умови для Життя. Завдяки цьому народжуються нові галактики, зорі, планети, різні космічні об'єкти. Розширення Світового Простору під тиском Сили Моносу письменник охарактеризував так: “Отож, існує матерія, котра **творює** (внутрішня), і є матерія, що **руйнує** (зовнішня). Саме тому я схильний навіть у Монадах нижчого порядку вбачати наявність духовних сил. З цього погляду внутрішню матерію слід бачити як **духоматерію** – тобто матерію Світла” [6, с. 561].

Малі Монади нижчих рівнів мають достатню густину, і це свідчить про те, що у них Світло певним чином скуте. Лише Монади галактичного рівня мають можливість розкривати крила Свободи і Творчості. Скутість Монад пов'язана густиною Монад, яку можна визначити за формулою: $\rho = \frac{M}{V}$, де ρ – густина матерії, M – маса Монади, V – її об'єм. Дана формула дозволяє зробити наступний висновок: “чим більший радіус Монади, тим менша її густина” [6, с. 561].

Цей висновок дає можливість припустити, що десь у глибинах Космічного Простору є місце перебування Головної Особи Всесвіту, де Вічний Творець, Всесвітній Розум будує власний духовний храм не з речовинного світу, а з гравітаційного поля, яке є перешкодою для негативної Просторової Матерії.

Пояснюючи єдність мікро і макрокосму (людини і Всесвіту) М. Руденко писав: "... ми найближчі родичі галактичного організму – родичі не за тілом, а за Духом. Нам потрібні руки й ноги, а галактичному Розумові вони непотрібні. Його руки й ноги променеві, як і Він Сам. У Нього їх незліченні тисячі, міріади. А коли Йому треба стати людиною, Він народжується у вигляді Ісуса Христа або Крішні. До певного моменту ніхто з людей не знає, що серед них живе Бог, який, не маючи спочинку, обходить живі планети, як земний сівач обходить свої ниви" [6, с. 562]. Таке світорозуміння письменника сприйме навіть атеїст. На наш погляд, письменник даремно впадав у відчай, боячись того, що його гіпотеза не знайде прихильників. Теорія М. Руденка відкриває шлях до світоглядного розвитку, формування демократичної, справедливої, сповненої свободи розвитку і гідності цивілізації. Але пасивне очікування не наблизить земне суспільство до мети. Мова йде про постійну роботу окремої людини і народів над собою. За таких умов більшість геополітичних проблем зникне само собою.

М. Руденко відкидав розбіжності у релігійних віруваннях. Він стверджував, що різні погляди на Бога мають створювати умови для повнішого розуміння Гносису землянами. Його філософські роздуми вказують шлях для визнання головної істини: "Не сперечатися треба, що нам дорожче ("Бгагавад Гіта" чи Біблія), а визнати: вони доповнюють одна одну в пізнанні істини" [6, с. 563]. Ось вам і шлях до релігійної толерантності. Конфлікти на релігійному підґрунті ускладнюють дорогу людини до Бога, тому Гносис у викладі М. Руденка, є шляхом до порозумінь, незалежно від конфесійної приналежності людини.

Кожна Монада виборює для себе простір, розштовхуючи негативну частину космічного простору для створення нової сфери життя. Враховуючи той факт, що Монада – це суцільне Світло, наповнене Добром, то така структура Всесвіту є прийнятною і для речовинного світу, до якого належить і людина. Цей висновок можливий, на думку М. Руденка, за умови, якщо об'єкти Космосу відштовхуються: "Напруження між об'єктами існує, але маси не притягаються, навпаки – відштовхуються" [6, с. 564]. Якщо це відштовхування є боротьбою за життя, то незвична поведінка космічних об'єктів з точки зору звичайної фізики вимагає додаткового пояснення: хто керує цим світом? Якщо Сила Моносу – наймогутніша сила Всесвіту здійснює енергетичне забезпечення цієї боротьби, то на перший план виходить метафізичне розуміння гармонії розвитку всього живого під керівництвом і відповідальністю Головної Особи Всесвіту.

Висновки. У праці "Гносис і сучасність" М. Руденко поставив за мету витлумачити власне бачення умов появи життя у Всесвіті та його будову. Письменник вказував на первинність матерії як основи для зародження і

розвитку життя і вторинності речовинного світу, сповненого прагнення до життя. М. Руденко вибудував струнку гіпотезу про Монади, які ведуть боротьбу з космічним простором за життя, і відкрив Силу Моносу, яка забезпечує Монаду енергію для цієї боротьби.

Напрямок мислення і наукові розрахунки М. Руденка не можуть повною мірою сприйнятися чи спростуватися вченими сьогодні, бо земна наука не досягла того рівня розвитку, щоб мати у своєму арсеналі всі дані для спростування чи підтвердження розрахунків українського письменника-дослідника. Тому запропонована нашим дослідником теорія монадної структури Всесвіту може вважатися наукою III тисячоліття, а перспективи подальших досліджень проблеми – в аналізі теорії М. Руденка щодо квантування Космічного Простору.

Література

1. Логвиненко Ю. “Енергія прогресу” – філософська модель будови Всесвіту Миколи Руденка / Ю. Логвиненко, В. Мазуренко // Особистість, суспільство, політика : матер. III Міжнар. наук.-практ. конф. – Ч. 1 / за ред. С. Терепищого, Ю. Будник, В. Грасимовича, О. Познія. – Люблін : WSEI, 2016. – С. 103–105.
2. Логвиненко Ю. Микола Руденко : феномен у світовій науці та українській літературі: монографія / Ю. Логвиненко, В. Мазуренко. – Суми : Вид-во СумДУ імені А. С. Макаренка, 2018. – 245 с.
3. Мазуренко В. О. Монадологія Г. Лейбніца, М. Бугайова, М. Руденка : порівняльний аналіз / В. О. Мазуренко, Ю. В. Логвиненко // Філософія науки : традиції та інновації. – 2017. – №2 (16). – С. 151–162.
4. Мозговий І. П. Палеоконтакт : міфи чи реальність : монографія. – Суми : Сумський державний університет, 2017. – 237 с. – Режим доступу: <http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/57798>
5. Мозговий І. П. Феномен паралельних світів : до проблеми засобів їх виявлення // Світогляд – Філософія – Релігія : зб. наук. праць. – Вип. 6. – Суми : Тов. ВПП “Фабрика друку”, 2014. – С. 81–109. – Режим доступу : <http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/52959>
6. Руденко М. Енергія прогресу. Гносис і сучасність. Метафізична поема. Публіцистика. Поема / М. Руденко. – К. : Журналіст України, 2008. – 716 с.
7. Шевчук В. Архітектоніка Всесвіту за Миколою Руденком / В. Шевчук // Дніпро. – 2000. – № 11–12. – С. 81–85.

Отримано 10.05.2018

Summary

Mazurenko Vladimir., Logvynenko Yulia. Monadology of Mykola Rudenko: uniqueness and originality of scientific platform.

Monadology is not a new science. The beginning to it was given by ancient gnostics. G. Leibniz was its founder. The developers of science of Monads are considered to be M. Bugayev, P. Florensky and others, but only M. Rudenko managed to impose geocentric standards of modern physics on concepts that for a long time were attributed to metaphysics. M. Rudenko, the first in the world of science, gave physical characteristics of the Monad: he calculated the radius, mass, density, energy and proved that the Monad can thicken and create a gravitational field.

M. Rudenko offers a stationary (unlike known isotropic) model of the Universe, in which everything is based on the principle of general order without any eventualities. Thickening and rarefaction of vacuum is the beginning of the Spheres, the birth of the Monad. Monad is pushing the Universe to win space for itself. Monad, or Nine: six forces that create the Sphere, and three additional ones – Free Light, Light Creator. The Light is spilled inside the Monads. The Monad

should be seen as the Spirit Matter. There are no other realities in the world except the Monads. The thinker proves that life on the Earth does not originate from the Sun but from the World Monad. M. Rudenko did not completely remove the veil of mystery, but pointed out the alternative direction of scientific research, pointed to the lack of knowledge, that today is an obstacle to finding out the phenomenon of the Universe.

Keywords: *M. Rudenko, monadology, the Monad, Monos power.*